

Život je změna

Barbara Hannay

Rozhovor sice začal v poklidu, Luna přesto cítila dceřino napětí, jako by ji ta otázka už nějaký čas doslova dusila.

Pracovaly v Lunině šperkařské dílně – speciálními kleštičkami soustředěně tvarovaly z rozžhaveného kovu ozdoby. Po dokončení práce odešla Luna do domku připravit zasloužený šálek čaje – nikoli porcovaného, ale z lístků nasbíraných na místní plantáži v Atherton Tablelands, připraveného poctivě v konvici.

S hrnky kouřícího nápoje se usadily na dřevěné zahradní lavičce, odkud se jim prolukou v hustém tropickém porostu naskýtal velkolepý výhled daleko do kraje – převážně na zelené plantáže a louky, laskané v pozdním odpoledni posledními narůžovělými slunečními paprsky.

Matka s dcerou zapředly nezávazný hovor o práci na projektu. „Uvažuju...“, řekla po chvíli Ebony váhavě, nicméně další slova překotně vychrlila. „Prostě se musím dovědět, kdo je můj otec.“

Luna sebou trhla, až si čajem polila džíny. Naštěstí už nebyl tak horký. Snad si toho Ebony nevšimne, blesklo jí hlavou. „Myslela jsem, že jsme se dohodly“, pronesla sklesle.

Ebony zakroutila hlavou. „Ne, mami, na ničem jsme se nedohodly. Jen mě to zbytečné vyptávání na tátu unavilo.“

Luna byla naopak vděčná za dceřino mlčení.

Když byla Ebony malá, Luna jejím otázkám na otce jednoduše nevěnovala pozornost. Díky výrazné podobě tvořily parádní dvojici – obě měly dlouhé kudrnaté vlasy, obličej srdčitého tvaru a temně modré oči.

Tenkrát Luna vedla nekonvenční, bohémský život, který dcera vnímala jako nikdy nekončící úžasnou zábavu. Později, když Ebony začala být neodbytná, Luna jen mávla rukou. *Je to komplikované... prostě záhada...*

Na prahu dospělosti se Ebony naštěstí vrhla do života – cestovala po světě, zažívala spoustu dobrodružství. Přesně jako Luna v jejím věku.

Teď se zdá, že v pětadvaceti má jasný životní cíl a kariéru umělkyně bere vážně. Dokonce se zmínila, že se usadí – nejspíš v Brisbane.

„Připustila jsi pouze to, že mým otcem není anonymní dárcе spermií,“ připomněla matce.

Přinejmenším v téhle záležitosti byla Luna upřímná. I když... V opačném případě by ji dcera neotravovala všetečnými otázkami.

Dnes odpoledne se však zdálo, že se Ebony nenechá jen tak odbýt. Rázně postavila hrnek na lavici a vstala. „Promiň, mami, ale já už toho mám po krk.“ Zoufale rozhodila rukama. „Na světě není osoby, která by nevěděla, kdo je její táta.“ Šlehla po Luně ostrým pohledem. „Nebo byl.“

Luna polkla naprázdno.

„Nezemřel, že ne? Tak jednoduché to není, vid’?“ dodala. Dceřin bezradný tón Lunu zraňoval.

„Ne, Ebs, nezemřel,“ zakroutila hlavou.

Dcera dramaticky zakoulela očima. „Tak proč takové tajnosti? Je snad nějaká celebrita... nebo, nedejbože jsem potomkem politika?“

„Samozřejmě že ne, nebuď směšná. Víš přece, že jsem se v těchhle krucích nikdy nepohybovala.“

Ebony si hlasitě povzddechla. Zaklonila hlavu, ruce spustila podél těla a zahleděla se na kus modré oblohy ohraničený vrcholky stromů. „A jsme opět na začátku,“ záupěla.

„Nezlob se, zlato. Tak ráda bych –“

„Nechala jsem si udělat test DNA.“

Luna zalapala po dechu. „Cože!“

„Slyšíš dobře. Zatím jsem se zaregistrovala jen u několika institucí. S nulovým výsledkem,“ dodala.

Ach Bože! Luna si konečně uvědomila, že marně schovává hlavu do písku. Dávno jí mohlo dojít, že dnešní mladá žena si poradí.

„Nevzdám to.“ Ebony nespouštěla zrak z oblohy, nyní ozdobené drobnými bílými obláčky. „Chci ho poznat – nejen jak vypadá, ale jakou má povahu, co ho zajímá, čím se živí... Jak by mi usnadnilo námahu, kdyby má drahá matka přestala s těmi trapnými vytáčkami a vyklopila pravdu...“

„Je mi to moc líto, zlatíčko. Já –“

„Sedí v base?“ přerušila ji Ebony zhurta a upřeně se jí zadívala do očí. „Provedl něco, za co se stydíš? Mně na tom ale vůbec nesejde, mami. Chci jen vědět, kdo je můj táta.“

„Nic neprovedl,“ ušklíbla se Luna celá nesvá. Tížil ji pocit viny. Příliš dlouho uhýbala před pravdou. Ebony zcela oprávněně považuje její počínání za faleš.

„No tak,“ žadonila Ebony. „Ať si ten chlapík žije třeba na druhém konci světa, mně pomůže znát jen jeho jméno. Chci po tobě příliš?“

„Jméno ti nemůžu říct.“

„Cože?“ zasyčela Ebony. „Naznačuješ, že nevíš, jak se otec tvého dítěte jmenuje?“ odfrkla. Nespouštěla z matky zrak. „Tak... K čemu vůbec došlo? Láska na jednu noc? Byli jste oba namol... nebo sjetí?“

„Ne,“ ohradila se Luna, ačkoli kdykoli později se ve vzpomínce vracela k tomuto nešťastnému výsledku, mohla jednu z možností připustit a ušetřit tak sebe i dceru velké bolesti a stresu.

Ebony se tentokrát opravdu nehodlala vzdát. „Tvé zapírání mě ničí,“ vyčetla Luně se slzami v očích. „A nesnesu představu, že někde žije muž, který neví, jakou má skvělou dceru,“ pokračovala našťavaně. Nato se sarkasticky uchechtla a zamračila se na matku. „Tedy předpokládám, že to neví,“ podotkla.

„Neví.“

„A nezaslouží si to vědět?“

„Je to těžké, děvenko... Jméno ti opravdu nemůžu říct. Víš... No, tenkrát tam bylo více kamarádů...“

Ebony se posměšně uchechtla a obrátila oči v sloup. „Nevázaný sex?“

Trefná poznámka. Koneckonců Ebony zažila nemálo Luniných příležitostných vztahů.

Ebony ztěžka dosedla na lavici. Luna potlačila touhu obejmout dceru kolem ramen, věděla, že by ji hrubě setřásla.

„Víš, na testy DNA není pozdě,“ pokračovala Ebony.

Luna zakroutila hlavou. Hlavně ať už ten bezútešný rozhovor skončí! „Po tolika letech bych to nedokázala.“

„Protože ti muži mají vlastní rodiny.“

„Jistě.“

„Chceš říct, že jsem vyrůstala jako jedináček, přitom mám někde po světě nevlastní sourozence?“

Na to Luna neodpověděla; dcera se odmlčela, snad potřebovala čas, aby tu novinku vstřebala.

Ebony se za pár okamžiků vzpamatovala. „Když jsi zjistila, že jsi těhotná, nebo po mém narození jsi testy přece mohla dát udělat.“

Luna se otřásla při vzpomínce na to těžké období. „Bylo příliš pozdě a... složité okolnosti. Je mi to upřímně líto, Ebs. Rozumím tvému rozpoložení...“

„To si nemyslím, mami.“ Ebony vyskočila z lavice, svírala a rozvírala dlaně. „Absolutně netušíš, co prožívám!“ vykřikla. „Nevěřím, že ses jedinkrát pokusila vžít do mé kůže!“ Pak upřela na matku pohled sršící zlobou. „Jsi bezohledná, sobecká mrcha!“ zakřičela. Prudce se odvrátila a odkráčela do houstnoucího soumraku.

„Proč ses zachovala tak lehkovážně, Tess?“

Tessin otec se dokázal jaksepatří mračit a zpražit člověka zlostným pohledem – a zrovna teď se v takovém rozpoložení nacházel. Stál na dlážděné terase svého nového přepychového střešního bytu, za zády mu blikala večerní Brisbane.

Stál tu s narovnanými rameny, rukama v bok; večerní vánek mu cuchal prošeďivělé vlasy. Člověk neznalý momentální situace by ho mohl považovat za namyšleného náfuku až na to, že mu z temných očí sršely blesky. Tess bylo jasné, že otce rozzuřila k nepřítelství. Podobnou reakci čekala. Proto mu oznámila svůj plán až na poslední chvíli, když bylo všechno téměř dohodnuto. Koneckonců je dospělá a schopná činit vlastní rozhodnutí. Upřímně řečeno, nečekala, že ji otec pochopí.

Stavitelský rozmach v Brisbane zajišťoval veleúspěšnému makléři Craigu Drinkwaterovi záviděníhodné bohatství. Celé dny, často i večery, trávil schůzkami s klienty a vyjednáváním.

Neměl čas na dlouhé kázání a výčitky, že dcera před pěti dny sekla s mizernou prací. Dokonce teď, během několika minut, kdy na něho vybalila tu jobovku, snad desetkrát zkontroloval mobil. Ačkoli ho vždycky vrátil do kapsy, držel na něm ruku jako kovboj na rukojeti koltu ve starém westernu.

„Nemáš si na co stěžovat,“ podotkl netrpělivě. „Jako kdyby covidová omezení v Brisbane byla horší než týdny a měsíce, se kterými se během pandemie musely vyrovnávat Sydney či Melbourne.“

V tom má otec samozřejmě pravdu, souhlasila Tess. Není jediný, kdo její výpověď z poměrně nenáročného zaměstnání považuje za neuvážené rozhodnutí.

Otec po ní opět šlehl ostrým pohledem. „Předpokládám, že Josh o tom ví.“ „Pochopitelně.“ Josh byl Tessin přítel a současně otcův spolupracovník. A prostřednictvím otce se s ním náhodou kdysi seznámila.

Tessino oznámení ho zaskočilo stejně jako otce, avšak prokázal přinejmenším tolik zdvořilosti, že ji vyslechl a chápavě pokyvoval hlavou nad jejími důvody.

Zároveň sama sebe ujišťovala, že Joshova mírná reakce nevypovídala o lhostejnosti. Skutečně měla dojem, že chápal její hluboké zklamání a nespokojenost během nařízené práce z domova.

Byla ochotna přiznat svou naivní představu, že práce mimo kancelář navodí příjemnou změnu; možná bude mnohem zábavnější.

Při pohledu zpátky na ty příšerné týdny stále nemohla uvěřit, jak si mohla takhle hloupě představovat, že si bude lebedit v posteli, notebook na kolenou, v ruce hrnek kávy a vedle talíř s hromadou toustů, nebo se až do odpoledne produčirovat po bytě ve starém tričku a tepláčkách.

Její práce spočívala v psaní nebo úpravy tematických textů na konkrétní klientské webové stránky. Sama patřila k horlivým sledovatelům autorských blogů a věděla, že při práci z „home office“ není stanoven dress code ani pevný časový rozvrh. Její oblíbená autorka se čtenářkám dokonce svěřila, že nejlíp se jí píše v županu.

S Joshem zatím bydleli odděleně, a tak nemá na starosti děti nebo partnera; těšila se na volnou pracovní dobu, kdy jí šéf nebude nakukovat přes rameno.

Nadřízená kamarádky Marianne bez problémů povolila zaměstnancům zvolit si vlastní lockdownovou pracovní dobu, nezbytnou komunikaci odbyli emaily a občasnými video brífinky.

Tess a její kolegyně bohužel takové štěstí nepotkalo. Lockdown poskytl šéfovi Leonardu Kingovi skvělou příležitost, jak upevnit pracovní disciplínu. Jeho nedůvěra k zaměstnancům a posedlost dodržováním pracovní doby byly veřejně známé. Pokaždé ho podráždilo, když někdo potřeboval odejít o pár minut dřív s tím, že dokončí úkol večer z domova. Během lockdownových týdnů se posedlost vystupňovala v tyranii. V kteroukoli denní dobu volal Tess, aby ho nechala nahlédnout na rozpracovanou stránku.

Tess pochopila, že o práci v posteli si může nechat zdát. Netrvalo dlouho a Leonard zvýšil ostražitost a nařídil všem zaměstnancům umožnit mu vstup na stránky kdykoli po celou pracovní dobu.

Tess momentálně pracovala na redigování a přípravě tisku série blogů jedné strojírenské firmy. To znamenalo pozorně přečíst mizerně napsaný, místy nesrozumitelný obsah a dát mu formu srozumitelnou širšímu publiku. Prováděla podrobné ověřování faktů a pojmů; nebylo tedy divu, že ji šéfova nepřetržitá kontrola rušila v soustředění. Bohužel si musela zvyknout, že ji Leonard po celou pracovní dobu sleduje z rohu monitoru; upřený pohled jeho prasečích očí ji šíleně znervózňoval.

Přitom se Leonard nikdy nezeptal na něco užitečného, nikdy neprojevil zájem o některý z projektů, na němž jeho podřízení pracovali. Veškerou pozornost věnoval špehování – kdo si odskočil na toaletu nebo do kuchyně ohřát si oběd.

„Situace se stala neúnosnou, tati. Marně jsem doufala, že se napětí uvolní po návratu do kanceláře. Denně jsem v tom žila. A nejsem jediná, kdo podal výpověď – Rosy s Tash mě následovaly.“

Výpovědi Leonarda přirozeně příšerně rozzuřily, vriskal, že se proti němu spikly.

„Myslela jsem, že mi porozumíš, tati. Víš sám, že člověk považuje domov za nedotknutelný soukromý prostor. A my jsme celou pracovní dobu neunikly šéfovým očím.“

Otec chápavě pobrukoval, což Tess považovala za dobré znamení. „Proč bych měla pracovat pro šéfa, který mi nedůvěřuje?“ rozohnila se.

„Dobrá, dobrá,“ krotil ji otec. „Leonardovo počínání muselo být jistě otravné... a tvé rozhodnutí celkem chápu,“ povzdechl odevzdaně.

„To mě těší,“ zaradovala se Tess, jenže otec zvedl varovně ruku.

„Ale proč ses, prosím tě, neohlédla po nějaké pořádné práci? Bylo by to rozumné; měla jsi ostatně spoustu času, ne?“

„Zařídila jsem si něco jako samostatnou podnikatelskou činnost.“

„Kristepane! Další nesmysl!“ zahartusil na ni otec přísně. Tess prolétlo hlavou, že by projevil větší porozumění, kdyby žila matka. Při vzpomínce na ty poslední bolestné měsíce se jí sevřelo srdce.

Od máminy smrti uplynuly necelé dva roky a Tess věděla, že otec hledal zapomnění v práci. Shodou okolností nastaly realitním makléřům zlaté časy, což poskytlo Craigu Drinkwaterovi zdánlivý důvod pracovat téměř nepřetržitě.

Tess pochybovala, zda si otec ve svém báječném novém domě v New Farm vůbec někdy odpočine. Slunečná terasa s kamennou dlažbou, vyba-vená nábytkem z kovaných prutů a zkrášlená kvetoucími buganvíliemi v obrovských nádobách skýtala velkolepý výhled na řeku Brisbane, bohužel ale zůstávala nevyužitá.

Stejný osud potkal domácí kino zařízené nejnovějšími technickými vychytávkami a velkoplošnou televizí.

A protože otec málokdy jedl doma, do supermoderní kuchyně vešel obyčejně, jen když si chtěl připravit k snídani vajíčka či kávu, nebo vytáhnout z chladicího boxu láhev vína. Dnes večer nabídl Tess pouze sklenici vody.

Jaký má smysl vydělávat hromadu peněz, když si jich člověk nemá čas užít? Tess se chystala otci položit pár opatrných dotazů, jenže ji předběhl.

„Co říká Josh na ten tvůj absurdní plán?“ vyrukoval na ni.

„Nežádala jsem ho o svolení,“ odpověděla sebevědomě. „Přijal ho bez námitek.“ Nebude se zmiňovat o nečekaně vlažné reakci, když příteli oznámila svůj záměr. Pochybnosti si ale nechá pro sebe. Nechce vyvolat svár mezi otcem a Joshem, blízkým, a navíc velmi ctižádostivým kolegou.

„Vždyť budu pryč jen šest týdnů, ne šest let,“ dodala.

„Na opačném konci kontinentu.“

„Státu,“ opravila ho Tess.

Otec netrpělivě potřásl hlavou. „Vsadím se, že je to Lunino dílo.“

Tess na popíchnutí nereagovala, ačkoli to byla pravda – s návrhem skutečně přišla kmotra. Tess ho spontánně přijala a čím víc o něm přemýšlela, tím víc se jí zamlouval. Copak lidé z měst nezačali po pandemii prchat na venkov? Není tam život příjemnější než ve velkoměstech?

„Bláznivá Luna,“ zavrčel otec.

„To není fér, tati. Luna je báječná. Měli jste ji s mámou přece moc rádi, byli jste nejlepějšími přáteli.“

Tess si připomněla, jak Luna přijela do Brisbane strávit u Adélina lůžka poslední, nejbolestnější týdny. Neúnavně se v péči střídala s Craigem a Tess.

Během těch dnů si Tess vysvětlovala otcovo napětí z přítomnosti Luny jako pochopitelný projev hlubokého osobního žalu, kdežto nyní si tím už nebyla tak jistá. Tak jako tak nemíní vyzvídat. Ona přijme Lunu bez výhrad, tak jako máma.

„Takže se Luna zadarmo usadí na šest týdnů ve tvém bytě v Paddingtonu, a ty odjedeš kempovat v její dodávce v pralesní divočině,“ mračil se otec.

Tess se zatvářila popuzeně. „Prales v severním Queenslandu bych nena-
zvala pralesní divočinou. A kromě toho Luna žije v domku, ne v dodávce.“

„S hady, netopýry a s bůhvíjakou další havětí.“

Tess se podařilo skrýt nepříjemné zachvění. Doufala, že se ty potvory nedostanou do domu. Nemínila připustit, že ji o životě uprostřed tropického lesa přepadají pochybnosti. Nebude v tak bujném porostu poněkud šero? Patrně jí budou scházet světla od sousedů... jakož i páteční koktejlové večery s kamarádkami, či příležitostné karaoke. Na druhé straně možnost prožít pár týdnů jednoduchým životem Tess pojala jako výzvu, kterou neváhá přijmout – přinejmenším teoreticky. Pro jistotu by si ráda prohlédla aspoň fotografii Lunina domova. Ona jí mobilem poslala pár fotek bytu, jenže Luna se dosud neozvala. Nicméně byla připravena, že obydlí jakkoli malé a vzdálené od civilizace jí poskytne příjemné pohodlí, tak jako kdysi Lunin haus-bót nebo obytná dodávka.

„Luna žije v lese téměř deset let,“ připomněla dotčeně otci.

„Živila se ostružinami a podivnými houbami,“ odfrkl otec.

Tess ignorovala jeho opovrhlivý tón. „Je ve své svatyni, jak tomu místu říká, absolutně spokojená.“

„Tak proč najednou potřebuje jet do Brisbane?“

„Neřekla bych, že to zrovna *potřebuje*.“

Když Luna navrhla, aby si s Tess na nějaký čas vyměnily bydlení, zmínila především výhody pro Tess. Napadlo ji to během dlouhého telefonního rozhovoru, kdy si Tess stěžovala na chování šéfa a čím dál větší nespokojenost v práci.

„Nevím, co se to se mnou děje,“ posteskla si. Mizerné rozpoložení pramenilo z problémů v práci, možná bylo důsledkem pandemie, změny klimatu nebo Joshovy vášně vydělávat balíky peněz a vzápětí lehkovážně rozházet.

„Snad by ti prospělo nějaké volno, aby ses zklidnila a dala se dohromady,“ navrhla Luna přátelsky. „Nechceš přijet na čas sem do Tablelands?“

Nabídka Tess okamžitě nadchla. Už se viděla v nádherných pralesních končinách. Bude meditovat, přehodnocovat životní cíle a priority; v jiném prostředí načerpá svěží inspiraci.

Po pár dnech Luna zavolala s návrhem, že by si s Tess mohly na několik týdnů vyměnit byty. Tess by možná odmítla, přišlo jí to trochu příliš, kdyby si nepřipomněla jeden z posledních rozhovorů s matkou.

V tiché ložnici se zataženými závěsy... máma hubená a bledá, jen v očích jí jiskřilo...

Nemusíš se držet jen bezpečného zázemí, Tess. Poslechni Lunu. Odjakživa byla odvážnější než já.

Ano, ano, máma měla pravdu. Až dosud Tess plula životem jako v říčním proudu a zastavila se tam, kam ji zanesl – ať už šlo o zaměstnání, způsob života, vztahy. Cítí, že nadešel čas, aby svá rozhodnutí důkladně zvážila. A není snad klidné místo uprostřed lesů ideální?

„Pobyt v Brisbane Luně umožní setkat se s lidmi ze své branže,“ opakovala otcí Lunina slova. „Vyrábí úžasné šperky. Jistě by se ve městě mohla v mnohém inspirovat.“

„K tomu snad slouží internet,“ brblal otec.

„Nevím, jestli má internet. Pochybuju, že by tam signál dosáhl.“

Otec se zatvářil nevěřicně, pak se udiveně uchechtl. „A jak si bez internetu poradíš ty?“

Co jsem provedla?

Luna Chanceová si nikdy nestěžovala. Práce šperkařky ji naplňovala, ačkoli někdy přežívala na hranici bídy, místo aby dala na rady přátel a rodiny a našla si jistou práci učitelky výtvarné výchovy. Stejně tak nelitovala, že se rozhodla zůstat svobodnou matkou, obzvlášť když s bývalými milenci – přinejmenším s několika z nich – udržovala nadále přátelské kontakty.

Chápala, že mnozí nahlíželi na její životní styl jako na poněkud nekonvenční, jejich úsudky či odsudky ji nezajímaly. Za nejúžasnější považovala báječný, i když prostý život v malém domku uprostřed pralesa.

Dnes se Luna jako obvykle probudila za úsvitu. Cítila podivný neklid – patrně ještě nepominuly emoce z těžkého snu.

Otráveně natřásla polštář a překulila se na druhý bok, aby zaplašila rušivé myšlenky a vtírající se pochyby.

Nevycouvá. Všechno dopadne dobře.

Z nezastřené okna se Luně nabízel pohled do průzračného slunečného rána, na terasu, kde na zábradlí posedávalo hejno pěnkv, na trávníku za ním klokan pademelon pátral pod hřebíčkovcem po spadáných plodech.

Výhled do překrásné přírody Lunu vždycky uklidnil, dnes ráno však kouzlo nepůsobilo. Marně se snažila setřást děsivý sen, ve kterém se jí řízení vozu vymklo kontrole.

Navzdory veškerému úsilí nedosáhla na pedál brzdy a volant se zasekl. A Lunini spolucestující – zrovna Adele, Craig a Tess Drinkwaterovi – hystericky ječeli hrůzou.

Díkybohu se probudila dřív, než se vůz zřítíl z útesu nebo skončil v moři. Svíravý pocit však zůstal.

Nakonec přivítala, že se jí konečně nezdálo o Ebony. Dcery, které s potěšením vzbuzují v matkách pocity viny, bývají nebezpečným zdrojem divokých snů. Ten dnešní v Luně vyvolal trýznivé vzpomínky na poslední týdny Adelina života... a ke všemu i vzpomínky na jejich svatbu před třiceti lety, kdy měla Luna přijmout roli první družičky...

Ne!

Luna si zakázala opět vkročit na mnohokrát prošlapanou stezku.

No tak, Luno, seber se.

Děsivé sny nebývají výjimečné, čas od času pronásledují každého. Nečetla někde, že odrážejí komplikovanou životní situaci? Luna je prostě trochu nervózní z nadcházející výměny bydlení s Tess.

Rozhlédla se po místnosti, navržené s citem tak, aby vyhovovala jejímu osobitému vkusu; pak upřela pohled do zeleně obklopující obydlí – vysoké stromy s rovnými kmeny, sytě zelené polštáře mechu, bujné liány ovíjející větve okolních dřevin. Skutečně miní svou svatyni, byť na pouhých šest týdnů, opustit?

Stačilo připomenout si rozhovor s Tess. Zoufalý tón a nelíčené nadšení pro Lunin nesmělý návrh. Odpověď byla jasná.

Kromě toho Luna znala Tessinu vášeň pro cestování, kterého se dívka musela v době matčiny nemoci vzdát. Pak propukl covid a život se téměř zastavil. Ale především nezapomínala na slib drahé přítelkyni, když v jejich posledních týdnech trávila u jejího lůžka veškerý volný čas.

Craigu moje smrt zlomí, Luno, slib mi, že dohlédneš na Tess.

Při vzpomínce na ta slova jí do očí vstoupily slzy. Vzala na sebe ten závazek. Tess je bezradná, neví, co se životem. Soucitné přikyvování nemá smysl, je třeba navrhnout něco praktického.

Vlastní starosti Lunu pochopitelně neopouštěly – problémy s Ebony, která odjela do Paříže, aby byla co nejdál od matky. Tahle situace však momentálně nemá řešení.

Návrh na výměnu bydlení s Tess byl nepochybně dobrý nápad. Změna oběma prospěje, kromě toho Luna zrovna dokončila objednávku šperků, kterou potřebuje doručit do Brisbane. Bude mnohem jistější předat zboží osobně než odeslat poštou.

Po těch úvahách Luna vyskočila z postele rozhodnutá a v optimistické náladě. Pobyt na severu ji láká – v jihovýchodním Queenslandu určitě naváže kontakty s umělci ve své branži.

Nápad s výměnou bytu s Tess je vlastně geniální!

Luna sepsala dlouhý seznam záležitostí, které musí vyřídit před odjezdem. Něco zvládne telefonicky. Zavolá Josefovi, aby přivezl další dříví, klempíři Mattovi, aby si našel pár hodin na opravu dešťových svodů na domě. Ostatní vyřídí osobně, což představuje otravnou cestu v rozhrkané dodávce do nejbližšího městečka Burralea.

Nejprve se zastavila pozdravit Clover, majitelku antikvariátu, kde občas dobrovolně vypomáhala. Obchůdek na hlavní ulici se krčil v řadě dalších krámků s barevnou fasádou. Celá ulice připomínala duhu.

Obchod patřil místní anglikánské církvi, která pak zisk z prodeje věnovala potřebným ve své farnosti. Luna sice nechodila do kostela, ale dobrovolná práce ji naplňovala – a navíc si jako první mohla koupit knížky za rozumnou cenu. Takových dobrovolníků by bylo víc, jenže senioři měli i jiné závazky – hlídali vnoučata, pečovali o staré rodiče, ti čiperní stále cestovali. Zato Luna byla volná a ráda se občas dostala mezi lidi.

„Šest týdnů v Brisbane?“ zvedla Clover, majitelka antikvariátu obočí; ani se nesnažila skrýt rozčarování. Vzápětí leknutím zalapala po dechu. „Snad nejsi nemocná, Luno...“

„Ne, ne, nic takového. Přesto díky za zájem. Jsem v pohodě, jen mi je líto, že dávám výpověď tak nečekaně,“ usmála se Luna omluvně. „Věci se udály hodně rychle...“ Stručně vyložila Clover, o co jde.

Clover, čerstvá šedesátnice, malá a baculatá, se slabostí pro všechny odstíny fialové, se zdvořile usmívala. Šedivý účes měla dnes ozdobený jasně fialovou čelenkou barevně sladěnou s obroučkami brýlí a kompletní outfit doladila zástěrkou s levandulovým a bílým vzorkem.

„Nápad vyměnit si bydlení je moc zajímavý. Pro člověka z města unaveného prací je několikátýdenní dovolená uprostřed lesa ideální způsob na zotavení.“ Pak se nešťastně ohlédla přes rameno k dřevěnému stolu, na němž leželo nejméně pět velkých kartonových krabic naložených až po okraj darovanými knihami.

Lunina práce spočívala v pečlivém rozřídění. „Snad bych se mohla poptat, jestli by mě tady někdo na těch šest týdnů zastoupil,“ napadlo ji, ačkoli si nedělala velkou naději.

„To bych byla moc ráda, Luno. Hodně štěstí. Říkáš, že si měníš byt se svou neteří?“ vyzyvala.

„Je to vlastně má kmotřenka.“

„Kmotřenka?“ vyhrkla Clover radostně. Jako oddaná věřící nepochybně přivítala Luninu roli kmotry, přestože si byla téměř jistá, že jí jsou zcela cizí duchovní povinnosti spojené s tímto titulem.

„Jmenuje se Tess,“ řekla Luna.

„Tess... To si snadno zapamatuju.“

Vtom se ozval zvonek u vstupních dveří a dovnitř se vbelhala známá neupravená postava.

„Ahoj, Jeremy,“ pozdravily příchozího s úsměvem obě ženy najednou.

Starý mládenec Jeremy s prošedivělými vlasy vždy přicházel v otřepaných džínách a omšelém australském vojenském klobouku jako v uniformě. Přistěhoval se sem ze západní části australské divočiny, aby zbytek života prožil v malém skromném stavení na okraji městečka. Nohy do o svědčily o tom, že strávil většinu života v sedle.

Nyní jen zakaboněně přikývl a odkolébal se do uličky mezi regály knih. Jakoby mimoděk se dotýkal hřbetů svazků, občas jeden vytáhl a nedůvěřivě obracel stránky. Luna i Clover věděly, že bude vybírat donekonečna, především sem totiž chodíval jako do společnosti.

Někdy v obchodě nebyli zákazníci, a tak mu Clover nabídla čaj a sušenky. Poseděli spolu ve starých křeslech u předního okna a hráli se na sluníčku. Jeremy jen zřídka kdy promluvil.

Dnes Clover věnovala pozornost Luně a její cestě do Brisbane. „Měla bych si poznamenat jméno tvé kmotřenky,“ podotkla. Ráda byla informovaná.

„Tess Drinkwaterová,“ řekla Luna.

„Výborně.“ Clover si zapsala jméno do malého notýsku. „Po životě ve velkoměstě si možná oblíbí klidný život v pralese.“

„Snad...“

„No,“ usmála se Clover šibalsky, „jestli bude hledat rozptýlení, může tady za tebe zastoupit.“

„Navrhnu jí to,“ přikývla Luna poněkud nejistě; nechtěla, aby kamarádka žila v přehnaném očekávání. „Netuším, zda má představu, jak zde těch šest týdnů stráví. Je z práce, po pandemii a rodinných událostech hodně vystresovaná a potrvá, než se dá dohromady. Možná bude jen odpočívat.“

„Jistě, jistě,“ pokyvovala Clover hlavou. „Pokud sem ale zajde a sama nabídne pomoc, slibuju, že se zachovám diskrétně.“

Luna se rozesmála. „To ráda slyším.“

Jeremy patrně našel zajímavou knihu, protože seděl ve vzdáleném rohu skrčený na dřevěném štokrleti a četl.

Luna se obrátila k odchodu, Clover však ještě neskončila.

„Promiň, že se ptám, ale co chceš podnikat v Brisbane, Luno?“

„No...,“ na takovou otázku se Luna nepřipravila. Mohla počítat, že se jí známí budou vyptávat.

„Máš tam hodně známých?“ vyzvídala Clover.

„Ani ne.“ *A doufám, že se mi podaří vyhnout se především jednomu z těch mála, co tam znám.*

Je tak hloupé cítit ještě po tolika letech vinu, kdykoli si na toho muže vzpomene...

„Vynasnažím se najít nové kontakty ve svém oboru a uvést své šperky na tamní trh.“

„Hmm... Tak to budeš mít ideální příležitost,“ přikývla Clover.

„Doufám. Však víš – tady toho moc neprodám, turistů je málo.“

„Jo. Všecko kvůli té zatracené pandemii.“

A finančně jsem skoro na dně, dodala Luna v duchu. Přátelé věděli, že si vydělá s bídou na holé živobytí, o penězích však nikdy nemluví. Mrkla na hodinky. „To už je tolik? Musím běžet, jinak nestihnu začátek seriálu,“ vyděsila se.

Přeložila Božena Chovancová